

Bert viert toch Kerstfeest

door

Rie Stoové-Bauer

1. Bert gaat afscheid nemen.

Bert had het druk.
Hij ging verhuizen!
De hele ochtend was hij al in de weer geweest.
Rientje, het twee jaar oudere zusje van Bert, was Moeder écht aan het helpen. Zij pakte samen met Moeder een kist in.
Bert ging af en toe eens kijken.
Moeder had tegen hem gezegd:
Je moet je speelgoed uitzoeken, en alléén wat heel is, mag mee.
Dat was moeilijk!
Want als je goed keek, was er niet veel heel.
En..... Bert had niet zoveel speelgoed.
Hij trachtte nu, wat hij had, zo goed mogelijk te maken.
Je kon toch niet een autootje, waarvan de wielen los waren, weggooien! En zo was er meer.
Zijn kleurdoos, waarvan het deksel weg was, pakte hij in een stevig papier. Die moest mee. Hij zou daar goed op letten. Ze hadden ook de laatste jaren helemaal geen nieuw speelgoed gehad, dat kwam van die nare oorlog!
Hij keek nu naar zijn zak met knikkers en mooie steentjes.

Hij schudde de zak op de grond uit.
De knikkers rolden naar alle kanten.
Rientje viel er over.
„Akelige jongen, je mag niet zo'n rommel maken!”
„Rommel maken,” bromde Bert, ze deden tóch niet anders.
Hij zocht alles weer bij elkaar en propte de zak vol.
Zou hij in de stad ook knikkeren?
Natuurlijk, alle jongens knikkeren toch!
De stad!
Daar gingen ze nu naar toe.
Ze gingen voor goed weg uit hun dorp.
Bert was maar ééns in de stad geweest, Rientje wel drie maal.
Rientje was er opgewonden over.
In de stad had je grote winkels en drukke straten.
Daar wilde ze iedere dag naar toe.
Vader en Moeder vonden het ook prettig om naar de stad te gaan.
Bert wist het niet of hij het prettig vond.
Hij vond het tot nu toe zó best.
Hij had altijd met de dorpsjongens gespeeld en wanneer hij geen zin had om met de jongens te spelen, dan zwierf hij de velden over naar de heide.
Bert kende ieder paadje; hij wist precies wanneer er geploegd werd, wanneer er gezaaid werd of wanneer er gemaaid moest worden; hij wist de eerste bloemen te vinden in de lente en kwam met armen vol heide thuis, als de heide in bloei stond.
Hij was bevriend met de molenaar en met de tuinbaas van het grote buitengoed.
Dat ging hij nu allemaal verlaten.
Waarom eigenlijk?
Vader had werk in de stad gevonden, vast werk in een grote fabriek. Moeder was erg blij geweest. Ze had gezegd:
„Nu hoef ik nooit meer te tobben”.
Vader was al in de stad; daar had hij ook een huis voor hen gehuurd, een bovenhuis.

Dat moest wel gek zijn!

Bert had altijd in een aardig klein huisje gewoond; in het dorp had je geen beneden- en bovenhuizen.

Moeder was gaan kijken. Ze vond het een mooi huis en 't stond in zo'n gezellige drukke straat.

Moeder had gezegd:

„We moeten erg dankbaar zijn, dat we zo'n mooi huis getroffen hebben en we daar zelfs alleen mogen wonen, want in de stad wonen soms wel drie of vier gezinnen bij elkaar in één huis.”

„Ja”, zei Rientje nog wijs, „in de stad is de woningnood nog groter.”

„Wat moet er nu ingepakt, Bert?”

Bert schrok op.

Moeder pakte hier en daar wat op, legde het weer neer of stopte het in een kist.

Bert zag het wel, véél mocht er niet mee.

„Je krijgt later in de stad wel nieuw,” beloofde Moeder.

Bert slenterde de leeg geworden kamer uit naar het keukentje.

Daar was het ook al rommelig.

Op het plaatsje lagen de bedden, die moesten nog geklopt.

Hij stak het plaatsje over en liep de tuin in.

Het kippenhok was leeg, de kippen waren verkocht.

Die kunnen we niet meenemen naar de stad, had Vader gezegd.

Waarom niet Vader?

Och jô, die moeten dan zeker op het dak lopen!

Ze hadden allemaal gelachen.

Dus de kippen waren ook weg.

Triest zag het kippenhok er zonder kippen uit.

't Hok stond nog overeind.

De planken moesten mee naar de stad.

Het tuintje was ook niet mooi meer; de meeste planten had Vader weggegeven.

Aan wie ook weer?

Bert dacht na.

O ja, ze hadden de planten geruild voor aardappelen.
Bert stond met z'n handen in zijn zakken en keek nog eens rond.
Hij zuchtte.
Hij kon haast wel huilen.
Maar dat deed hij niet.
Hij was een flinke jongen.
Dat was toch wel een van de ergste dingen, dat hij zijn tuintje niet mee kon nemen.
Zijn tuintje!
Hij had er altijd het onkruid uitgetrokken; hij had er radijs gezaaid en bonen gelegd.
Hij had er 's winters zijn sneeuwman gemaakt en 's zomers zijn tent opgeslagen, al was die tent dan ook maar een oud laken, dat hij aan de schuurdeur vastbond.
Hij krom over het tuinhekje, liep dwars door buurman's tuin naar de straatweg.
Die slenterde hij af. Aan het einde van de straatweg woonde de molenaar.
De molenaar had wel even tijd voor Bert.
„Dag Bert.”
„Dag baas, 'k ga morgen weg.”
„Morgen al?”
„Ja baas.”
„Jong, wat zul jij veel mooie dingen in de stad zien!”
„'k Weet niet, baas.”
„Vind je het dan niet prettig, Bert?”
„'k Weet niet, baas.”
Bert zat op een grote kei, die naast de deur van de molen lag.
Hij had lang niet zoveel te vertellen als de vorige keer, toen hij de molenaar het nieuws ging brengen, dat hij naar de stad ging.
„'k Ga,” zei Bert.
„Dag Bert. Als je nog eens in het dorp komt, kom je me dan weer opzoeken?”
„Ja baas. Dag baas!”

Meteen holde Bert weg, het molenpad af, de straatweg weer op. Hij ging nu naar Geert, de tuinbaas.

De molenaar en Geert waren zijn trouwste vrienden.

De dorpsjongens waren ook zijn vrienden, maar toen hij hun het nieuws verteld had, hadden ze hem direct voor „stadsjong” uitgescholden en daar was Bert boos over.

Hij ging ze dan ook niet goedendag zeggen.

Bert ging het hek door van het grote buitengoed. Dat mocht hij wel, want hij kende Geert.

Geert was in de broeikas bezig.

Bert stapte binnen.

Oef! wat was het hier heet!

Wat een prachtige planten waren hier toch!

Hij was al zo vaak in de plantenkas geweest, maar toch was het altijd weer nieuw voor hem.

Ook nu liep hij weer de hele kas rond en bekeek alle planten.

Eén plant had een prachtige grote rode bloem.

„Wat is dat mooi, hé Bert,” zei Geert.

„Ja,” zei Bert.

„Kijk nog maar eens goed jongen, want je komt hier zeker voor het laatst.”

„k Kom nog eens terug in het dorp,” beloofde Bert.

„Als ik er dan nog maar ben,” zei Geert. „Geert is al oud.”

Bert keek naar Geert.

„En Bert, zul je in de stad nooit vergeten, wat ik je verteld heb over de Heer Jezus? Ik hoop zo, dat je Hem zult vinden in je leven.”

Bert knikte.

Geert had Bert meer dan eens verteld over de Heer Jezus en over God; God, die al die mooie planten uit Geert's kas geschapen had, en niet alleen Geert's planten, maar alles wat op aarde was, ook de mensen, ook Geert en ook Bert.

Bert had het thuis aan Vader verteld, maar Vader had geen tijd gehad om te luisteren.

Bert luisterde graag naar Geert.

't Was erg jammer, dat Geert niet mee kon naar de stad. Hè, toen hij daaraan dacht, kreeg hij een akelig gevoel in zijn keel. Hij moest nu maar gaan.

„Dag Geert.”

„Dag Bert. Denk nog maar eens aan Geert, zul je Bert?”

Bert knikte, draaide zich om en liep langzaam de kas uit en de weg af.

Aan het einde van de weg zwaaide hij nog een keer naar Geert.

Dan sloeg hij een smal weggetje in, dat door de velden liep.

Langs een grote omweg kwam hij naar huis terug.

2. De verhuizing.

't Was nog maar net dag, toen Bert al weer op was.

De verhuisauto van Derk en Jan stond voor de deur. Derk en Jan droegen samen het huisraad in de wagen. Bert stond er naar te kijken, hij was helemaal klaar wakker, Rientje niet. Rientje zat op de grond en huilde zachtjes. Ze had nog zo'n slaap, klaagde ze; ze wilde nog niet weg.

„En gisteren wou je zo graag,” zei Bert.

Rientje duwde Bert van zich af.

De buurvrouw, die Moeder nog geholpen had de laatste dingen in te pakken, vroeg of Rientje en Bert een poosje met haar mee naar huis gingen.

Rientje ging mee, maar Bert niet.

Bert moest alles zien en als straks het huis leeg was, ging hij nog eens rond.

Het eerste ging hij toen naar de zolder.

Daar had hij altijd, zolang hij zich herinneren kon, geslapen. Hij keek uit het zolderraampje.

In de verte woonde Geert.

„Dag Geert,” fluisterde Bert.

Dan ging hij naar beneden, eerst de kamers door, dan het keukentje en eindelijk de tuin.

Ondertussen hadden Derk en Jan de verhuiswagen gesloten, alles was er in. Moeder had Rientje teruggehaald; nu riep ze:

„Bert, Bert!”

Bert hoorde niets.

„Waar zit je toch, jongen? We moeten dadelijk weg”.

Moeder kwam haastig toegelopen.

Bert zat op de grond gehurkt en plukte de laatste bloemen, die hij vinden kon, af.

Moeder pakte hem bij zijn arm en wilde hem meetrokken.

Ineens werd Bert heel kwaad, liet zich languit op de grond vallen, en riep uit:

„Ik wil hier blijven.”

Het aanslaan van een motor klonk door de stilte.

„Derk zet de motor aan. Hoor je het? We moeten dadelijk weg”.

Meteen pakte Moeder Bert weer vast, maar nu zo stevig, dat hij zich niet los kon rukken.

Ze gingen het huis door; Moeder sloeg de deur achter hen dicht.

Derk stond naast de auto.

Rientje zat al op het voorbankje.

Nu pakte Derk Bert op en zette hem naast zijn zusje.

Moeder ging er ook zitten.

Derk nam achter het stuur plaats.

Een paar buurvrouwen zwaaiden goedendag.

Bert was ontzettend verdrietig. Tranen sprongen in zijn ogen.

Daar was 't ie als een kleine jongen door Derk opgepakt en op de bank gezet.

Hij zag er niets van, dat ze nu zijn dorp uitreden, zijn dorp, waar hij wilde blijven.

Rientje duwde hem een zuurtje in zijn hand; dat had ze van de buurvrouw gekregen.

Rientje was helemaal opgeknapt; ze genoot van de tocht.

Bert vergat langzamerhand zijn verdriet en ging Rientje van alles aanwijzen.

Derk reed hard. Telkens haalden ze een auto in.

Maar moeder zei, dat Derk wat langzamer moest rijden.
Toen ze weer aan een dorp kwamen, vroeg Moeder of Derk wilde stoppen. Bij een herberg stapten ze uit. De kinderen kregen een glas melk en Moeder en Derk dronken koffie.
Toen gingen ze weer verder.
Ze reden tussen weilanden met koeien.
Een smal bruggetje moesten ze over.
Derk reed langzaam; toeterde veel, waardoor de koeien verschrikt wegholden.
Daar gingen ze het bruggetje over.
Hu, wat was dat griezelig, het ging maar net.
De weg werd steeds smaller.
Er kwam een auto van de andere kant aan.
Derk moest helemaal aan de kant van de weg gaan staan om de auto voorbij te laten gaan.
Rientje en Bert juichten als het net ging.
Nu werd de weg weer breder.
Ze kwamen aan een stad, maar 't was nog niet hún stad.
Hier stopten ze weer om hun brood op te eten.
Toen ze weer verder gingen, vroeg Moeder:
„Je weet de weg toch wel, Derk?”
„O ja,” antwoordde Derk, „zie je die torens? Daar is het”.
De kinderen keken; ze zagen de torens ook.
Ze naderden nu snel de stad.
De weg werd ook steeds drukker.
In de stad gekomen moest Derk zoeken.
Hij kon de straat niet vinden.
Eindelijk stapte hij uit en ging naar een agent toe, die op een druk punt met z'n armen stond te zwaaien.
Bert stootte Rientje aan.
„Wat doet 't ie gek, hè!”
Ze lachten allebei om de agent.
De agent schudde van neen tegen Derk en wees naar een andere agent, die op de stoep stond. Daar ging Derk mee praten.

Even later kwam hij terug.
„'k Weet het; 't is aan de andere kant van de stad.”
Ze reden weer door straten.
Bert zuchtte. Wat was de stad groot!
Plotseling stonden ze weer stil.
Ze zagen een groot rood bord, waarop in witte letters „stop” stond.
Een agent stond ernaast.
Klap! „Stop” verdween en nu zagen ze een groen bord.
„Dat betekent, dat we door mogen rijden,” zei Derk.
Bert had het nog wel eens willen zien.
Maar ze gingen weer verder.
Eindelijk kwamen ze aan een smalle straat met winkels.
„Hier moet het zijn,” zei Derk.
„Ja, dat is zo,” zei Moeder.
Ze zochten het nummer op en..... daar stond Vader!
„Vader!” riepen Rientje en Bert tegelijk.
Derk stapte uit de auto, hielp toen Moeder; de kinderen sprongen er zelf uit.
Vader had de deur van het nieuwe huis opengemaakt.
Bert zag een donker gangetje en een steile trap.
Ze gingen naar boven.
Wat was alles raar!
Bert vond het nieuwe huis net een grote duiventil!
Maar Vader en Moeder lachten niet om hem, ze hadden het veel te druk.
Derk moest vanavond nog weer naar het dorp terug.

3. Alleen op stap.

Al twee weken woonden Bert en Rientje in de stad en ze gingen er nu op school ook.
De eerste week gingen ze nog niet.
Vader moest eerst een school opzoeken; en ze kwamen op een mooie grote school terecht.

Ze moesten een kwartier lopen, voordat ze er waren.
De eerste dagen bracht Moeder hen weg, daarna moesten ze samen.
Bert mocht niet alleen, hij moest met Rientje mee.
En ze moesten heel erg voorzichtig zijn. Iedere keer vermaande Moeder hen, dat ze op de auto's en fietsen moesten letten.
En ze zagen er zo netjes uit!
Bert had iedere dag zijn beste jas aan en lage bruine schoenen.
Rientje had haar Zondagse mantel aan en een muts op.
Rientje ging op het dorp wel met een blauw schort naar school, maar hier niet.
Bert vond de jongens op school niets aardig.
Ze plaagden hem en lachten hem uit, omdat hij de woorden zo gek uitsprak.
Hij „zong” de woorden, zeiden de jongens.
Bert begreep er niets van, daar hadden ze hem op 't dorp nooit om uitgelachen.
Bert vond het nog niets prettig in de stad.
Rientje wel.
Rientje had een paar vriendinnetjes.
Na een paar weken keek Rientje al niet meer naar Bert om; ze ging met haar vriendinnetjes naar huis.
Bert vond het best.
De eerste keer slenterde hij een eindje achter Rientje aan.
De tweede keer liep hij eens een straatje om.
Toen zag hij in de verte een groot plein met bloemen.
Dat zou hij onthouden, daar ging hij morgen eens kijken.
De volgende dag liep hij regelrecht uit school naar het plein.
't Mocht wel niet, want hij moest direct uit school naar huis komen.
Even aarzelde hij.
Maar als hij nu hard liep en terug holde, dan was hij toch nog op tijd thuis.
Hij deed het dan maar.
Het plein was groot en er kwamen allemaal mooie lanen op uit.

Bert stond midden op het plein.
Hé, wat was het hier mooi!
Wat stonden er veel bloemen!
Veel meer dan hij ooit in zijn tuintje had gehad.
Daar stond een prachtige grote gele dahlia.
't Leek wel de dahlia, die altijd bij zijn schuurtje had gestaan.
Wacht, hij ging eens dichtbij kijken.
Hij stapte over het lage hekje, stak het grasveld over en liep op
de dahlia toe.
Nu stond hij bij de grote gele dahlia.
Hij keek er naar op.
Hu, er kroop een oorworm in.
Even schudden, dan viel hij er uit.
Bert schudde aan de steel, maar de oorworm verdween helemaal
in de bloem.
Fijn was dat om weer zo dicht bij de bloemen te staan.
Hij ging een eindje verder kijken bij de lage plantjes.
Nou, daar zat ook veel onkruid tussen!
Bert hurkte neer en begon ijverig onkruid te wieden.
Hij dook helemaal tussen de planten weg.
Ineens hoorde hij een schel fluitje.
Hij keek op.
Daar zag hij een Meneer staan met een zwarte pet op en glim-
mende knopen op zijn jas.
Die Meneer floot nog eens.
Hij fluit zeker zijn hond, dacht Bert.
Maar Bert zag geen hond.
Nu begon die Meneer tegen hem te zwaaien.
Bert stond op; hij zou maar eens gaan zeggen, dat die hond er
niet was.
Langzaam stak hij het grasveld over.
„Kwajongen, die je daar bent! Kom hier! Moet je de bloemen
vernietigen!”
Ineens begreep Bert.

Sufferd, schold hij tegen zichzelf.
Hij mocht hier natuurlijk niet over het grasveld lopen.
Die Meneer was de opzichter.
Vader had hem nog al zó gewaarschuwd, dat hij nergens aan mocht komen.
De schrik sloeg hem in de benen.
Zou hij die Meneer gaan vertellen, dat hij de planten geholpen had door het onkruid weg te halen?
Maar daar stapte de opzichter over het hekje.
En Bert.....
Bert zette het op een lopen, sprong een eind verder over het hekje en holde het plein af, een laan in.
Aan het eind van de laan kwam hij tot rust. Hij ging eens even op de stoerprand zitten, maar hield goed de omgeving in de gaten.
Je kon nooit weten!
Hij moest anders nodig naar huis.
Hoe laat zou het wel zijn?
Achter zich hoorde hij een hekje piepen.
Bert keek om.
Daar kwam een jongetje aan.
„Wil je met me spelen?” vroeg de jongen, „Ik heet Freddy.”
Bert stond op.
„Ik heet Bert”.
„Zullen we knikkeren?”
Freddy haalde uit zijn zak een hand vol knikkers.
Hè, nu had Bert zijn knikkers thuis.
Jammer was dat nou, hij had net zoveel mooie.
Even later waren de jongens druk aan 't spelen.
Bert was helemaal vergeten, dat hij naar huis moest.
Bert dacht, dat hij weer in zijn dorp was. Daar had hij ook zo gedaan: dan weer eens een eindje lopen, dan weer eens een poosje spelen.
Er werd tegen een raam getikt; Freddy moest in huis komen.
„Kom je nog eens, Bert?”

Bert beloofde het.
„Dan breng ik ook mijn knikkers mee.”
„Ja, doe je dat?”
Bert knikte.
„Dag!”
„Dag Fred!”
Bert liep de laan uit.
Hij kwam bij een weiland.
Daar bleef hij staan.
Hoe moest hij nu toch naar huis terug?
’t Begon al donker te worden.
Bert ging zich erg alleen voelen.
’t Heerlijke vrije gevoel dat hij daarstraks nog had, was weg.
Hij was alleen in een vreemde stad.
Hij werd bang.
Zouden ze thuis ongerust zijn?
Hij was al zo’n tijd onderweg.
Maar hoe kwam hij nu toch thuis?
Hij keek naar alle kanten.
Welke laan was hij nu toch uitgekomen?
Daar kwam een Meneer op hem af.
„Weet je de weg niet, vent?”
Bert schudde van neen.
„Waar moet je naar toe?”
Bert noemde de straat.
„Dat is een heel eind weg.”
Bert schrok. Zou hij niet meer thuis kunnen komen?
„Hoe kom je hier?”
„Ik ben gaan wandelen, Meneer,” zei Bert.
„Ga maar met me mee.”
Bert liep met de Meneer mee.
Onderweg vertelde de Meneer, dat hij Bert op een tram zou zetten, dan was hij gauw thuis. Zijn ouders zouden wel ongerust zijn.
Bert knikte.

Die Meneer was haast net zo aardig als Geert.
Toen Bert thuis kwam, was Moeder heel boos op Bert en op Rientje. Voortaan moesten ze weer samen uit school naar huis komen.

4. 't Ging een hele tijd goed, maar toen

Bert had enige dagen nodig om over de uitgestane angst heen te komen.

't Was toch wel heel erg geweest als hij zijn huis niet meer terug had kunnen vinden.

En,..... hij zou het nooit terug gevonden hebben, als die vriendelijke Meneer hem niet geholpen had. Zou hij die Meneer nog wel eens terugzien?

Hij zou die Meneer nu best van alles durven vragen, net zoals hij vroeger alles aan Geert gevraagd had.

Hij zou die Meneer ook naar de Heer Jezus vragen, dat zou hij vast.

De eerste dagen keek hij op straat goed uit, misschien kwam die Meneer wel eens in hun buurt. Maar hij zag hem niet.

Gehoorzaam ging hij elke dag met Rientje naar school en na schooltijd wachtte hij op Rientje.

Dat wachten was moeilijk voor Bert.

Soms kwam Rientje wat later dan de andere kinderen.

Rientje hielp dan de Juffrouw met het verzorgen van de planten. Geduldig drentelde Bert in de straat op en neer en hoopte maar, dat Rientje gauw zou komen, wat als Rientje lang weg bleef, dan was het net of er een stemmetje binnen in hem begon te fluisteren: „Kom Bert, loop een straatje om!”

Maar hij deed het niet.

Het mocht niet.

Eens ging hij met Rientje mee een vriendinnetje wegbrengen en toen zag hij uit de verte het plein.

Toen was het nog moeilijker om bij Rientje te blijven. Maar hij deed het.

Langzamerhand werd het winter.

Soms waren de lichten al aan, als ze uit school kwamen.

Dan stonden ze voor de winkels te kijken.

Wat was er in de stad veel meer te zien dan in een dorp!

En ze zagen van alles, wat ze heel graag zouden willen hebben.

Ze vertelden het aan Moeder.

Moeder begreep hen best.

Moeder zag ook veel, wat zij zou kunnen gebruiken maar ze hadden zoveel geld nodig in de stad.

Moeder zei vaak tegen Vader:

„Wat is het hier duur!”

Vader zuchtte dan.

Vader was hier ook haast altijd moe; hij moest erg hard werken in de fabriek.

Laten we weer terug gaan naar ons dorp, had Bert gezegd.

Dat gaat niet jongen, had Vader geantwoord.

Dat kon Bert niet begrijpen.

Op een Woensdagmiddag was Bert alleen thuis.

Rientje was met Moeder boodschappen gaan doen.

Bert keek voor 't raam naar de winkels aan de overkant. Die winkels hadden zulke mooie Kerstuitstallingen.

Kom, hij moest ze eens van dichtbij gaan bekijken.

Moeder had er niets van gezegd, dat hij thuis moest blijven.

Hij zou ook niet ver weg gaan, alleen maar de winkels van hun straat bekijken.

Hij trok zijn jasje aan en ging naar buiten.

Bert liep veel liever alleen buiten, dan samen met Rientje.

Hé, wat was het lekker koud!

Met zijn handen diep in zijn zakken liep Bert langs de winkels.

In sommige étalages was het net alsof het gesneeuwd had.

En de bloemenzaken, die waren zo prachtig!

Daar stonden nog veel mooiere planten zo maar voor het winkelraam, dan Geert in zijn kas had.

Bert vond het dom van die man om die mooie planten in zijn winkel te zetten.

Dat zou Geert vast niet doen.

Mooie planten hoorden in een bloemenkas thuis.

„Planten moeten goed verzorgd worden,” zei Geert altijd.

En hoe kon die Meneer nou in de winkel de planten goed verzorgen?

Die planten stonden mannetje aan mannetje voor het raam!

Die Meneer kon er niet eens bij!

Zou die Meneer een kas hebben?

Naast de winkel was een poort.

Bert keek de poort in.

Hij zag niets.

Hij liep er eens een eindje in.

Ja hoor, aan het eind van de poort zag hij een kas.

Neen maar, niet één kas, wel drie kassen!

En wat een planten, haast allemaal witte en rode.

Maar wat was die Meneer slordig!

De planten stonden zo maar overal op de grond.

Bert bukte zich om een afgevalen bloempje op te rapen.

Maar wat was dat?

Ineens kreeg hij een stevige pats op zijn broek.

„Au!”

„Maak dat je wegkomt!”

’t Volgende ogenblik was Bert de poort al doorgerend, de straat op.

Wat was hij geschrokken!

Wat een nare man!

Hij deed toch niet verkeerd.

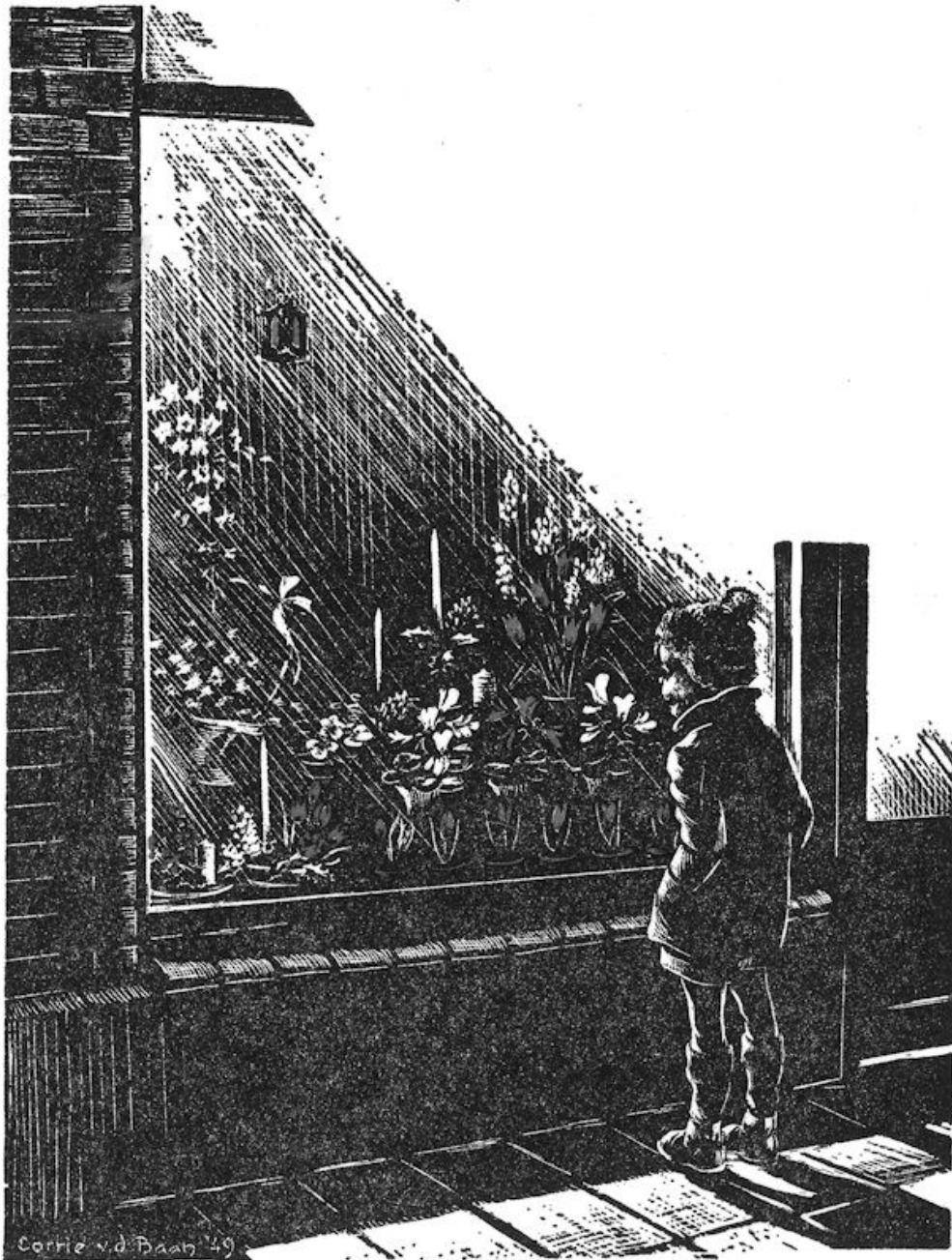
Of mocht hij niet in de bloemenkas lopen?

Het was náár in de stad.

Bert liep de straat uit, de volgende door, net zo lang tot hij in een stillere buurt kwam.

’t Werd al een beetje donker.

Moest hij niet naar huis?

Neen, hij ging niet, hij was kwaad.
Plotseling stond hij stil.
Hij hoorde zingen.
't Waren allemaal kinderen, die zongen, dat hoorde hij wel.
't Kwam uit het huis, waar hij vlakbij stond.
Bert luisterde aan de deur.
De deur ging open.
Een juffrouw keek naar buiten.
Bert ging achteruit; die juffrouw kwam hem zeker ook weer wegjagen.
Maar de juffrouw wenkte Bert.
„Kom je ook binnen?” vroeg de juffrouw vriendelijk.
Bert bleef staan.
„Kom je bij ons? 't Is zo fijn binnen.”
Bert kwam dichterbij.
„Maar misschien wacht je Moeder op je,” zei de juffrouw.
Bert schudde van neen.
De juffrouw stak hem nu haar hand toe.
Samen gingen ze naar binnen. Ze kwamen in een grote zaal.
Daar zaten een heleboel kinderen, jongens en meisjes.
Er brandde al licht.
Vooraan in de zaal kreeg Bert een plaatsje.
Bert keek eens voorzichtig om zich heen.
Opzij stond een orgel, daar zat ook een juffrouw achter.
En in het midden stond een tafel met een stoel erachter. De juffrouw, die hem meegenomen had ging voor de tafel staan.
„Kom kinderen, we gaan weer zingen! Stille Nacht.”
De juffrouw zong zachtjes de eerste regel.
En toen zongen al de kinderen:
 Stille nacht, heilige nacht,
 Davids Zoon, lang verwacht,
 Die miljoenen eens zaligen zal,
 Wordt geboren in Bethlehems stal.
 Hij, der schepselen Heer,
 Hij, der schepselen Heer.

Hulploos Kind, heilig Kind,
Dat zo trouw zondaars mint,
Ook voor mij hebt G' U rijkdom ontzegd,
Wordt Ge in stro en in doeken gelegd.
Leer me danken daarvoor,
Leer me danken daarvoor.

Stille nacht, heilige nacht
Heil en vree wordt gebracht
Aan een wereld verloren in schuld.
Gods belofte wordt heerlijk vervuld.
Amen, Gode zij d'eer,
Amen, Gode zij d'eer.

Bert luisterde.

Toen het laatste vers uit was, kwam de juffrouw naast Bert zitten.
„Nu wordt er verteld, luister maar goed.”

Er kwam een Meneer..... neen maar..... die Meneer..... was de vriendelijke Meneer, die Bert al zolang gezocht had. Die Meneer had hem immers eens geholpen, toen hij in de stad verdwaald was.....

Bert kreeg een kleur van blijdschap.

Zou hij naar hem toegaan?

Hij stond op.

Maar de juffrouw beduidde hem, dat hij moest blijven zitten.

De Meneer begon te lezen:

„Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

En van deze Zoon, kinderen, ga ik jullie vertellen. Eerst zal ik het jullie voorlezen.”

Toen las de Meneer de Kerstgeschiedenis, die de meeste kinderen wel kenden.

En daarna ging hij het nog eens vertellen.

Hij vertelde van dat Kindje, dat in Bethlehem's stal geboren was en in een kribbe gelegd, omdat voor Hem geen plaats meer was in de herberg.

En dat Kindje was God's Zoon, Onze Heer Jezus, die op aarde gekomen was om ons, zondaren, zalig te maken.

Daarvan hebben jullie juist zo mooi gezongen in Stille nacht, heilige nacht, eindigde de Meneer.

Bert had ingespannen geluisterd.

Zie je wel, dacht hij, dat die Meneer van de Heer Jezus weet te vertellen.

Maar wat vertelde die Meneer mooi!

Haast nog mooier dan Geert.

Nu gingen de kinderen weer zingen.

Ze zongen:

Heerlijk klonk het lied der Englen
In het veld van Efrata:
„Ere zij God in de hoogte!
Looft den Heer, Halleluja!
Vrede zal op aarde dagen,
God heeft in den mens behagen.”
Zalig, die naar vrede vragen,
Jezus geeft dien, hoort Zijn stem.

Daarna kregen alle kinderen een kop chocolade en een grote koek.

Bert kreeg dat ook.

De juffrouw kwam weer naast hem zitten.

„Vind je het mooi, Bert?”

Bert knikte.

„Ik ken die Meneer,” zei Bert.

De juffrouw wenkte de Meneer.

De Meneer kwam naar hen toe.

„Wel, dat is mijn kleine vriend, die eens verdwaald was!”

„Ja,” knikte Bert verheugd.

Die Meneer herkende hem dus ook.

„Hoe kom je hier?”

De juffrouw vertelde nu, dat Bert aan de deur had staan luisteren.

„Dus weer weggelopen thuis?”

Bert kleurde, hij liet zijn hoofd zakken.

Ja, die Meneer had eigenlijk gelijk; hij was het huis uitgelopen, zonder te vragen of hij wel mocht.

„Houd je ook van de Heer Jezus?” vroeg de vriendelijke Meneer.

Bert keek de Meneer aan.

„Ik moest de Heer Jezus zoeken, dat heeft Geert gezegd,” antwoordde Bert.

„Wie is Geert?”

Bert vertelde nu van Geert.

„Dan moet je voortaan maar elke Zondagmiddag bij ons komen, dan zullen we samen den Heer Jezus zoeken.”

„Als ik mag,” zei Bert.

Bert keek heel bedenkelijk; 's Zondagsmiddags was het niet zo makkelijk om thuis weg te lopen.

De Meneer raadde dat zeker, hij zei:

„Ik zal het aan je Vader komen vragen. Zeg me je adres eens?”

Bert noemde zijn naam en zijn adres.

De Meneer schreef het op.

„Nu moet je naar huis, want je Moeder weet niet, waar je bent.

De juffrouw gaat wel even een eindje met je mee.”

Even later liep hij met de juffrouw op straat.

't Was nu helemaal donker.

Maar Bert vond het niets erg.

Hij moest goed opletten, hoe ze liepen, want anders kon hij de weg niet weer terug vinden.

En hij wilde erg graag daar terug komen.

Nu was het bijna ook prettig in de stad.

De juffrouw vroeg onderweg aan Bert, of Bert nog zusjes of broertjes had; die mochten dan ook meekomen.

En Bert vertelde, dat hij een zusje had, dat Rientje heette.

„Breng haar dan maar meel!”

Bert knikte.

Nu waren ze vlak bij de straat, waar Bert woonde en de juffrouw ging terug, want ze moest nog meer kinderen naar huis brengen.

„Dag Bert, ik hoop, dat je weer gauw bij ons terugkomt.”

„Dag juffrouw.”

Thuisgekomen vertelde hij dadelijk alles. Eerst over den Meneer, toen over de juffrouw en 't laatst over de vertelling.

„En die vertelling vond ik het allermooiste,” besloot Bert zijn verhaal.

Maar Vader en Moeder waren zó boos!

Hij mocht daar nooit meer naar toe.

Bert begon hard te huilen.

Toen moest hij naar bed, daar hilde hij zich in slaap.

5. Naar Geert.

De Kerstdagen waren voorbij.

't Waren geen vrolijke Kerstdagen geweest; 't had aldoor geregend.

Bert en Rientje waren beide dagen in huis geweest, ze hadden geen Kerstfeest gevierd en geen Kerstversjes gezongen.

Bert had héél veel gedacht aan de middag van het Kerstfeest en als er gebeld werd, dan hoopte hij, dat het die vriendelijke Meneer zou zijn, die kwam vragen of hij komen mocht.

Maar die Meneer kwam niet en Bert werd erg ongeduldig.

En op een morgen, toen de regen opgehouden had en de zon vrolijk scheen, toen bracht Bert een plan ten uitvoer, waar hij al dagen mee rond gelopen had.

Bert ging terug naar zijn dorp Geert opzoeken en aan Geert alles vertellen.

Toen Bert enige weken geleden met Vader, Moeder en Rientje was gaan wandelen, had Vader gezegd:

We gaan net doen of we terug gaan naar ons dorp.

Bert had toen erg goed opgelet, hoe ze liepen en de landweg herkend, die ze met de verhuisauto afgekomen waren.

Hij ging die weg opzoeken.

„'k Ga de straat op.”

Meteen was hij al weg.

Hij liep de stad uit en vond de landweg. Die liep hij af altijd maar rechtdoor; hij wist niet of hij goed liep, maar hij had het vaste voornemen in zijn dorp te komen.

't Was erg koud, maar Bert wilde het niet voelen.

Steeds liep hij verder.

Eindelijk kwam hij aan een dorp.

Het was het zijne nog lang niet.

Hij had honger.

Bij een bakkerij vroeg hij om een boterham, hij probeerde het maar.

Maar de bakker dacht, dat hij voor de gek gehouden werd.

Zo'n nette jongen en dan bedelen!

Maar Bert vroeg het nog eens en zei, dat hij zo'n heel erge honger had. Toen gaf de bakker hem inplaats van een boterham een heel brood!

Met het brood onder zijn arm stapte Bert weg.

't Brood was nog warm en rook zo lekker!

Hij hapte erin.

Hè, wat smaakte dat!

Hij was nu weer buiten het dorp gekomen.

Hij durfde nog steeds niet naar de weg te vragen, omdat hij bang was, dat hij teruggestuurd zou worden.

De zon was intussen weer verdwenen.

De lucht was grijs geworden en het woei hard.

Bert huiverde.

't Was zo stil om hem heen.

Hoe lang zou hij nog wel moeten lopen?

Als hij er maar was voor het donker werd!

Hij stond even stil.

Daar kwam een auto aan. Zou hij liften? Hij stak z'n hand op.
Vlakbij Bert stopte de auto.

Het portier ging open en een man boog er zich uit.

„Wou je meerijden, vent?”

Wat?

Zag hij dat goed?

Was dat Derk niet!

Nu herkende Derk hem ook.

„Bert! Hoe kom jij hier? Waar ga je naar toe?”

„Naar ons dorp,” zei Bert.

Derk begon te lachen.

„Wou je daar naar toelopen? Nou, kom dan maar mee!”

Vlug klauterde Bert in de wagen; Derk zette de motor aan en snel gingen ze er vandoor.

Bert ging stil in een hoekje zitten; hij hoopte maar, dat ze niets zouden vragen.

Maar Derk en Jan waren al weer samen in druk gesprek en schenen Bert vergeten te zijn.

Af en toe ving Bert een woord van het gesprek op.

Maar hij had zo'n slaap en was zo moe!

Wat een bofferd was hij anders om zomaar met de auto van Derk en Jan mee te mogen rijden!

Nu was hij zeker op de goede weg.

Als de auto van Derk hem niet achterop was gekomen, zou hij dan vandaag nog wel in zijn dorp gekomen zijn?

En waar had hij moeten slapen?

Eigenlijk wilde hij nog terug vanavond, hoe dat wist hij niet.

Hij zou maar niet aan thuis denken.

Wat reden ze lekker hard!

Ze stoven langs de weg.

Bert keek slaperig naar de weilanden.

Telkens probeerde hij z'n ogen open te houden, maar het lukte hem niet. Hij viel in slaap.

Hoe lang zou hij wel geslapen hebben?

Ineens werd hij wakker, doordat er iemand aan zijn arm trok.

Waar was hij?

Hij wreef zich in z'n ogen.

O ja, hij was op weg naar zijn dorp!

„Bert, waar moet je zijn?”

Bert was nu helemaal wakker.

Hij keek om zich heen.

Daar zag hij de boerderij van Berend.

„Zet me er hier maar af,” antwoordde Bert.

Hoe eerder ik er uit ben, hoe liever het me is, dacht Bert.

Blijf ik nog langer, dan gaan ze me wat vragen en sturen ze mij terug; en ik moet eerst naar Geert.

Derk had gestopt en Bert sprong uit de auto.

„Wel bedankt, hoor!” Meteen holde hij weg.

„Eigenlijk begrijp ik er niets van,” zei Derk tegen Jan, „ik had wel eens mogen vragen, waar hij in zijn eentje naar toe moest.”

„Och,” Jan haalde zijn schouders op; 't kon hem niets schelen.

Ondertussen liep Bert door zijn dorp.

Daar waren de winkeltjes; daar woonde Tom, zijn vroegere vriendje; zou hij hem even goedendag gaan zeggen?

Nee, eerst naar Geert.

Bert zette het op een lopen.

Hij wist nog precies de weg.

Eerst de molen voorbij en dan rechts af.

Daar was het hoge hek al.

Gelukkig, het hek stond open.

Bert rende meteen door naar de bloemenkas, daar zou hij zijn oude vriend wel vinden.

Maar..... de kas was gesloten.

Bert bleef even besluiteloos staan.

Geert is zeker thuis, dan zal ik maar naar zijn huis gaan, dacht hij.

Geert woonde in het tuinhuis, een klein huis, dat opzijde van het grote huis stond.

De deur stond aan.

Bert duwde hem open en stapte naar binnen.
Daar zat Geert!
Geert zat in een grote leunstoel, zijn kousevoeten op de sport.
Een dik boek lag op zijn knieën.
Bij het raam zat Geert's vrouw te breien.
Bert bleef staan.
Hij keek van de een naar de ander.
Bert werd ineens vreselijk verlegen.
Geert was de eerste, die sprak:
„Dag Bert, kom maar binnen.”
Bert kwam wat dichterbij.
En toen..... toen begon hij ineens heel hard te huilen. Daar had hij nu al die dagen naar verlangd Geert terug te zien en Geert alles te vertellen.
En nu, nu kon hij niets zeggen.
Geert was opgestaan en had Bert bij de hand genomen.
Hij liet hem wat drinken.
Daar knapte Bert van op en zonder dat Geert iets vroeg, begon Bert te vertellen.
Hij vertelde, dat hij soms door de stad zwierf en dan de tijd vergat.
En hoe een Meneer hem eens geholpen had, toen hij verdwaald was. En toen, toen kwam het verhaal van het Kerstfeest. Op het Kerstfeest was diezelfde Meneer weer geweest. Nu wilde hij terug naar die Meneer, want die Meneer wist ook van de Heer Jezus.
Maar hij mocht niet van Vader.
Geert luisterde ernstig.
„Maar Bert, nu moet je me eerst eens vertellen, hoe kom je hier? Ben je met je Moeder een dagje op het dorp?”
Bert zei eerst niets.
Toen kwam er zachtjes:
„Ik..... ik ben weggelopen.”
„Wat! Ben je weggelopen? Is dat heus waar?”
Bert knikte van ja.
„Ik ga vanavond wel weer terug”.

Geert keek heel streng.

„Ik..... ik wilde U alles vertellen,” stotterde Bert.

Geert schudde zijn hoofd.

„Daar moet ik toch eerst iets aan doen. Je ouders zullen heel erg ongerust zijn. Jongen, hoe kun je toch zo iets doen!

Vanavond kun je onmogelijk meer terug naar huis. In welke fabriek werkt je Vader?”

Bert noemde de naam.

„Vrouw ik ga even naar de schoolmeester; die moet voor me telefoneren naar de stad en Bert's Vader vertellen, dat Bert hier is.”

Bert bleef alleen bij Geert's vrouw achter.

„Heb je geen honger, Bert? Lust je een lekkere warme hap?

„Als 't U blijft,” glunderde Bert.

Dat had hij nu toch helemaal niet verdiend!

Wat had Geert streng gekeken!

En Vader en Moeder, die zouden nu wel nooit meer goed op hem worden!

Bert rilde.

„Kom maar dicht bij de kachel zitten, Bert!”

Daar was Geert weer terug.

„Bert, ik heb je Vader gesproken. Hij schrok erg, jongen!

Zaterdag komt hij je zelf terug halen, tot zolang kun je hier blijven.”

Bert keek benauwd.

Daar zou wat voor hem opzitten Zaterdag!

Geert zag het. Hij nam zich voor eerst eens alleen met Bert's Vader te praten.

Bert's Vader ging voor een ongelovig man door; daarom mocht ook Bert niets van de Heer Jezus weten.

Maar als Geert nu eens alles vertelde.....

Misschien.....

Geert keek stil voor zich uit.

Bij God zijn alle dingen mogelijk, mompelde hij zachtjes.

Hij nam het boek, waarin hij had zitten lezen, weer ter hand.
De vrouw van Geert stak de lamp aan.
Bert begon langzamerhand de kamer eens te bekijken.
Geert liet hem begaan.
Na een poosje kwam Bert bij Geert staan.
„Dit is het boek, waaruit de Meneer je het Kerstverhaal heeft verteld,” zei Geert.
„Ja,” zei Bert, „die Meneer had ook zo'n dik boek.”
„Zal ik je de Kerstgeschiedenis nog eens voorlezen?”
Bert knikte.
Wat genoot Bert!
Steeds meer wilde hij ervan weten.
Maar voor vandaag was het genoeg.
Nu moest hij naar bed.
Hij sliep op zolder, waar Geert's vrouw gauw een bed voor hem opgemaakt had.
Dat was voor 't eerst in zijn leven, dat Bert alleen buitenshuis sliep.
Maar 't was zo vertrouwd en goed bij Geert.
En ze wisten thuis nu immers ook waar hij was!
Toch fijn dat hij weggelopen was!
Maar dat was nu weer erg ondeugend, wat hij dacht.
Want, als hij werkelijk van de Heer Jezus wilde gaan houden, dan mocht hij niet ongehoorzaam zijn, had Geert gezegd.
Hij zou zijn best doen. Met dit voornemen viel hij in slaap. Toen Bert de volgende morgen wakker werd, wist hij eerst niet waar hij was.
Hij wreef zijn ogen goed uit en toen..... wist hij het ineens weer.
Meteen was hij zijn bed uit.
Dat werd een fijne dag voor Bert!
's Morgens met Geert mee de tuin in en daarna met Geert's vrouw naar het dorp.
Wat keken de mensen verbaasd, toen ze Bert zagen!
't Was echter niet prettig voor Bert om ronduit te moeten zeggen, dat hij weggelopen was van huis.

's Middags mocht hij Geert helpen in de bloemenkas.

„Nou,” zei Bert tegen Geert, „in de stad hebben ze ook bloemenkassen, maar daarin hebben ze maar twee soorten bloemen, witte en rode.

„Dat geloof ik niet,” zei Geert.

„'t Is heus waar, Geert.”

En Bert vertelde van de kassen, die hij gezien had, maar waaruit hij weggejaagd was.

„O,” zei Geert, „maar die man in de stad moet zijn planten verkopen en wij, wij hebben de planten voor ons plezier. En dat is een groot verschil, Bert.”

„Ja, maar dit vind ik veel mooier”, hield Bert vol.

Thuisgekomen vertelde Geert weer uit het dikke boek en toen ze gegeten hadden, las hij er uit voor.

6. Vader komt.

Veel te vlug naar Bert's zin werd het Zaterdag.

En Zaterdag kwam Vader!

's Morgens ging Bert nog met Geert mee de planten verzorgen en toen ze daarna eten gingen, zei Geert:

„Bert, nu ga je vanmiddag je vriendjes maar goedendag zeggen, je hoeft pas tegen donker terug te zijn.”

„Maar komt Vader dan niet dadelijk?”

„In de loop van de middag pas, jongen; en dan moet Vader toch even uitrusten, voordat hij weer terug gaat.”

Bert knikte.

„Dan ga ik 't eerst naar Tom.”

„Dat is goed. Maar denk er om tegen het donker ben je terug.”

Bert kleurde, Geert was zeker bang, dat hij, nu Vader kwam weer weg zou lopen. Neen hoor, dat deed hij niet, hij wilde nu echt goed oppassen.

Diezelfde Zaterdagochtend zei Bert's Vader tegen zijn vrouw:

„Als ik straks terug kom uit de fabriek, moet ik dadelijk eten,

mijn beste pak aantrekken, en weg om die kwajongen te halen.
't Is wat moois!"

Al mopperend ging Bert's Vader de deur uit.

Bert's Moeder zei niet veel. Zij was erg blij, dat Bert weer thuis kwam. 't Was zo stil zonder hem.

En wat had ze die dag, toen hij maar niet thuis kwam in angst gezeten!

Ze had Rientje uitgestuurd om Bert te zoeken, ze was zelf gegaan en eindelijk was Vader thuis gekomen met de boodschap van Geert. Maar straks kwam haar jongen toch weer thuis!

Toen Bert's Vader 's middags in de trein zat, mopperde hij nog. Hij kwam dan ook niets vriendelijk bij Geert aan.

„Waar is de jongen?" was zijn eerste woord.

„Kom man, ga eerst eens zitten. Hoe gaat het je?" verwelkomde hem Geert. „Ik kan me begrijpen, dat je verlangend bent de jongen te zien. Hij komt zo, hoor!"

Bert's Vader kuchte eens.

„Rook je," vroeg Geert.

„Graag," zei Bert's Vader.

„Nou dan steken we er eentje op, Vrouw, schenk je een kopje koffie, want dat zal smaken, denk je ook niet?"

Bert's Vader knikte maar weer.

„Nou moet je me eerst vertellen, hoe je het daar in de stad hebt."

Bert's Vader draaide eens op zijn stoel heen en weer.

Daar was hij toch niet voor gekomen om een praatje met Geert te houden, hij was gekomen om Bert te halen!

Hij antwoordde Geert met een paar woorden maar een poosje later waren de beide mannen toch in een druk gesprek gewikkeld.

Geert liet eerst Bert's Vader alles over zijn nieuwe werk vertellen. Toen vertelde Geert allerlei dorpsnieuws en eindelijk bracht hij het gesprek op Bert en wat Bert hem verteld had over het Kerstfeest.

Daar wilde Bert's Vader niets over horen.

Maar Geert bleef doorpraten.

„'k Vind het ook heel ondeugend van Bert, dat hij telkens wegloopt, maar waarom ga je niet eens met die Meneer, die Bert ontmoet heeft praten; die Meneer zal je vast wel willen helpen om Bert die ondeugende streken af te leren en Bert wil zelf graag naar die Meneer toe.”

Bert's Vader schudde het hoofd.

Maar Geert probeerde het nog eens.

Eindelijk zei Bert's Vader:

„Nu,'k zal wel eens zien.”

't Begon al donker te worden in de kamer.

Geert keek eens naar buiten of hij Bert zag.

Ja, daar kwam hij!

Geert deed de deur voor hem open.

„Dag Vader!”

Bert's Vader bromde wat terug.

„'k Zal 't nooit weer doen,” zei Bert zachtjes.

„Nou, 't is goed. Ja Geert, we stappen meteen maar op. Je wordt bedankt voor al de moeite.”

„Nee man, eerst nog een boterham eten, en dan ga je weg.”

„Vooruit Bert, help Moeder de vrouw even!”

Bert's Vader had maar liever dadelijk weggewild, maar dat ging niet.

Na 't eten bracht Geert Vader en Bert naar het station.

Ze gingen nu met de trein.

Bert's Vader zei niet veel onderweg, hij had zoveel te denken.

Geert had hem over God gesproken en Bert's Vader had al in zoveel jaren niet meer aan God gedacht.

Soms maakte het hem boos en zat hij onrustig heen en weer te draaien en mopperde tegen Bert.

Bert zat stil in een hoekje en maakte telkens met zijn hand het raampje schoon en keek dan of hij in de duisternis nog een lichtje kon ontdekken.

Als Vader maar niet zo onrustig geweest was, had Bert de reis wat fijn gevonden.

Eindelijk waren ze thuis.
Moeder en Rientje zaten op hen te wachten.
Wat was Moeder blij Bert weer te zien.
Telkens omhelsde ze hem.
Bert lachte eens, maar durfde niet veel te zeggen, want Vader zei
helemaal niets.
't Was al heel laat en Bert moest gauw naar bed.
Daar lag hij weer in zijn eigen bed in zijn eigen huis.
Zou hij nog wel eens weglopen?
Nee, zei hij bij zichzelf, dat zal ik niet meer doen.
En als ik het toch weer wil doen, dan moet ik aan den Heer
Jezus denken, heeft Geert gezegd, en dan moet ik bidden.
Nu moet ik ook nog mijn gebedje opzeggen.
En Bert kroop op zijn knieën, vouwde zijn handen en zei zachtjes
het gebedje op, dat Geert hem geleerd had.

7. Terug in de stad.

De Kerstvacantie was om.
Rientje en Bert gingen weer naar school.
Bert deed erg zijn best; dadelijk uit school ging hij naar huis.
Maar na een week verveelde het hem en liep hij eens een straatje
om.
Hij was ook een beetje boos.
Vader was nog altijd erg stil en die Meneer was nog steeds niet
geweest.
't Allerliefste zou Bert maar weer de reis naar Geert ondernemen.
Maar dat ging niet!
Geert had gezegd: Bert moest heel geduldig zijn en vertrouwen
hebben, dat God alles in orde zou maken.
Bert zei trouw iedere avond zijn gebedje op.
Op een avond zei Rientje:
„Wat doe je toch altijd Bert?”
„Ik?” vroeg Bert.

„Ja. Eerst doe je net of je gaat slapen, en dan zie ik je weer over-eind komen.”

„Ssst,” fluisterde Bert, „ik zal het je vertellen. Ik bid iedere avond, dat heeft Geert me geleerd, dat moet jij ook doen.”

„Ja,” fluisterde Rientje terug, „Betsy, die naast me zit op school, doet het ook. Leer je het me dan?”

„Luister maar.”

Bert zei zachtjes voor:

„Ik ga slapen, ik ben moe.
'k Sluit mijn beide oogjes toe.
Heere, houd ook deze nacht
Over mij getrouw de wacht.

't Boze dat ik heb gedaan,
Zie het Heere, toch niet aan.
Schoon mijn zonden vele zijn,
Maak om Jezus' wil mij rein.”

De volgende avond, toen Moeder de kinderen goedennacht gezegd had, kropen ze samen overeind en zeiden om de beurt het gebedje op.

Dat deden ze nu iedere avond.

Op een avond hoorden ze, dat er gebeld werd.

Moeder deed open.

Ze hoorden Moeder zeggen:

„Ik zal mijn man roepen.”

Nu hoorden ze Vaders stem.

„Of Meneer maar boven wilde komen.”

Er klonk gestommel op de trap, gepraat op de gang en daarna in de kamer.

„O,” zei Bert, „'t is.....”

„Wat?” vroeg Rientje.

„'t Is die Meneer!”

„Welke Meneer?”

„De Meneer van het Kerstfeest.”

„Zullen we eens kijken,” stelde Rientje voor.

„Ja”.

„Ssst.”

„Zachtjes hoor!”

Op hun tenen slopen de kinderen de zoldertrap af.

Hu! de trap kraakte.

„Ssst!”

Bert hield Rientje vast.

Ze waren bijna beneden.

Ze hurkten op een trede neer en bogen toen zover mogelijk voor-
over om in de kamer te kunnen zien.

„Hij is 't”, fluisterde Bert.

O! Daar stond Moeder op.

Onhoorbaar slopen ze weer naar boven.

Boven aan de trap bleven ze staan.

Neen, ze konden niets van het gesprek verstaan. Wel hoorden ze,
dat die Meneer bijna aldoor sprak.

Soms hoorden ze Vader's stem ertussen door.

Nu liep Moeder naar de keuken.

Gauw, vlug het bed in!

Moeder zette water op.

„Moeder gaat zeker thee zetten”, fluisterde Rientje.

Bert lag stil te luisteren, hij was zo blij!

Nu wilde hij wakker blijven, totdat hij de Meneer weg zou horen
gaan. Maar dat lukte hem niet.

De Meneer bleef heel lang praten.

En toen hij eindelijk wegging, sliep Bert allang.

Er was ook zoveel te praten geweest met Vader en Moeder!

Vader had het al die tijd, sinds hij van Geert terug was, moeilijk
gehad.

Geert had Vader aan God herinnerd!

Toen Bert's Vader jong was, was hem geleerd van de Heere
Jezus, die de Middelaar was om tot God te komen.

Bert's Vader had het allemaal goed geweten, maar toen hij ouder en ouder werd, had hij steeds meer God losgelaten, en toen was het zelfs zó geworden, dat hij nooit meer aan God dacht.

En met Bert's Moeder was het net zo gegaan.

En nu had die Meneer daar gezeten en hun gevraagd, of hij met hen bidden wilde, dat God hun leven weer nieuw zou maken.....

En ze hadden gebeden en toen die Meneer weggegaan was, waren ze nog stil bij elkaar blijven zitten.

Een paar dagen later, toen Moeder de kinderen naar bed gebracht had en ze al onderaan de trap was, bedacht ze zich, dat ze nog wat vergeten had.

Ze liep zachtjes terug.

De kinderen hoorden haar niet.

Bij het schijnsel van het zwak flikkerend nachtlichtje zag Moeder, dat Rientje en Bert op hun knietjes lagen en zacht samen een gebedje opzegden.

Ze bleef staan wachten, tot ze klaar waren.

Bert zag Moeder het eerst staan.

Even schrok hij, toen zei hij:

„Dat heeft Geert me geleerd.”

Moeder kwam dichterbij.

„Wil je het mij ook eens voorzeggen?”

„Ja,” knikte Bert.

En van die avond af bleef Moeder erbij tot de kinderen hun gebedje opgezegd hadden.

Moeder vertelde het aan Vader.

Maar Vader wilde er nog maar niet van horen.

Eens zei Moeder:

„Zullen we ook samen bidden?”

Vader schudde zijn hoofd.

„Ik kan nog niet,” zei hij zacht.

't Werd lente.

De zon scheen zo heerlijk en Bert had de grootste moeite om iedere dag eraan te denken, dat hij op tijd naar huis moest. Moeder had

het goed gevonden, dat hij wel eens even een eindje omging of met zijn vriendjes bleef spelen, als hij maar niet al te laat thuis kwam.

De laatste dagen holde hij regelrecht uit school naar het plein.

Daar was op 't ogenblik zoveel te zien!

De bomen hadden dikke knoppen en de struiken al kleine blaadjes.

De crocussen waren uitgebloeid, maar de tulpen en de hyacinten hadden hun neuzen al een heel eind boven de grond.

Vandaag was hij ook weer naar het plein gegaan.

Eerst had hij het grasveld met de honderden madeliefjes bekeken en nu zat hij op de punt van een bank.

Bert was verdrietig vandaag.

Hij had nooit meer iets van die Meneer gehoord en Vader, Vader was al weken ziek.

Vader is overwerkt, had Moeder gezegd.

Eerst had Vader in bed gelegen, maar nu moest hij veel wandelen. Hij had Vader helemaal niet meer durven vragen naar die Meneer. Aan al deze dingen zat Bert te denken.

Bert had niet eens gemerkt, dat er iemand naast hem was komen zitten.

Nu keek hij op.

Wat?

Wat zag hij?

De Meneer zat naast hem.

„Dag Bert!”

„Dag Meneer!” zei Bert verheugd.

„Toch weer aan 't zwerven?”

„Nee Meneer”, en Bert vertelde, dat hij iedere dag naar dit plein ging. Hij vertelde ook, dat Vader ziek was.

„Is je Vader ziek? Nou, dan ga ik even met je mee naar huis.”

Wat was dat fijn!

Misschien kwam nu alles goed.

Bert wist helemaal niet wat hij praten moest onderweg, zo blij was hij.

Thuisgekomen mocht hij niet in de kamer blijven; hij moest nog maar wat buiten gaan spelen.

Heel lang bleef de Meneer met Vader en Moeder praten.

Toen de Meneer weg was, mocht Bert weer binnen komen.

Hij hoorde niet veel van wat er besproken was; maar wel merkte hij, dat Vader veel opgewekter was.

's Avonds bracht Moeder Bert en Rientje als gewoonlijk naar bed. Maar toen gebeurde er iets wonderlijks.

Vader kwam ook boven.

Bert en Rientje knielden neer om hun gebedje op te zeggen en toen knielden Vader en Moeder ook.

Eerst zei Rientje het gebedje op, toen Bert en toen bad Vader. En Vader sprak met zo'n vreemde zachte stem.

Hij dankte God, dat God hem gered had en vroeg om vergeving van zonden. Vader bad ook voor Moeder en daarna ook voor de kinderen.

Toen werden Bert en Rientje toegedekt en Vader en Moeder gingen naar beneden.

Vader en Moeder hadden die avond heel wat te bespreken samen; daar hoorden Bert en Rientje de volgende dag van.

Toen vertelde Vader hun, dat hij Zondag Bert en Rientje allebei naar die Meneer toe zou brengen en dat ze voortaan iedere Zondag mochten. Bert kon het haast niet geloven.

Hij was zo blij!

De juffrouw herkende hem nog, toen hij 's Zondags kwam.

En de Meneer kwam Vader zo vriendelijk tegemoet, hij nodigde Vader uit nog eens met hem te komen praten.

En dat deed Vader.

Iedere Zondagmiddag gingen Bert en Rientje nu samen weg en vaak gebeurde het, dat Vader en Moeder hen kwamen halen.

Op een keer zei Bert:

„Nu mogen we ook Kerstfeest meevieren, want nu weten wij ook van de Heere Jezus af.”

„Ja,” knikte Vader dankbaar.

Toen de zomervacantie aanbrak, gebeurde er nog iets heerlijk voor Bert.

Vader had begrepen, dat Bert het niet makkelijk had in de stad. Daarom mocht hij met de zomervacantie een paar weken bij Geertt gaan logeren.

In zijn dorp kon Bert naar hartelust zwerven, van zijn bloemen en planten genieten en met zijn vroegere vriendjes spelen.

Vader kwam Bert zelf terughalen, want al had Bert het een en ander aan Geert verteld, Vader wilde toch ook zelf aan Geert vertellen van de grote verandering, die er met hem plaats had gehad. Geert kwam Bert's Vader met uitgestoken handen tegemoet: „God zegene je”, zei Geert, „dit is een goed weerzien.”

Toen Bert weer terug was in de stad, begon de school weer.

Ze gingen nu ook al gauw 's Zondags Kerstversjes leren.

Thuis overhoorde Vader hen.

En zo gingen Vader, Moeder, Rientje en Bert hun eerste echte Kerstfeest tegemoet.

Kort verblijf in het oude huis

door

M. A. M. Renes-Boldingh

Het deftige hotel staart met dromerige ogen voor zich uit. De zomerdrukke, die toeristen bracht, is lang voorbij. Om deze tijd van 't jaar komen er niet veel gasten meer, het hotel gaat zijn winterslaap beginnen. Op Vrijdagmiddag komt er door de grauwe winternevel een auto aanrijden, een glanzende, zilvergrijze luxe slee, zó uit Amerika. Voorbijgangers blijven staan, om er naar te kijken, jongens draaien er omheen, overlopend van bewondering. Het hotel schrikt wakker uit zijn eerste winterdroom. De portier rukt zijn jasje recht en vliegt naar voren, nog juist bijtijds om een brede, welgedane heer te zien uitstappen, die zelf achter het stuurwiel zat. Zijn pelsjas flonkert bijna evenzo als zijn wagen. Hij heeft slechts één kleine koffer bij zich en laat zich inschrijven voor twee ineenlopende kamers, voorlopig voor enkele dagen. „'t Kan ook langer worden,” zegt hij in een vreemdsoortig Nederlands. „Dat hangt van de omstandigheden af.” Het personeel fluistert druk over hem. Hij is Amerikaan, èn een rijke Amerikaan. Toch spreekt hij verstaanbaar Hollands. Hij heet Vandeborg, zegt de administrateur. Op zijn koffer zijn biljetten geplakt uit vier verschillende werelddelen. „Hij is Waldorf-Astoria in New York gewend,” meent een kellner, die veel tijd-